

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/55365 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, van 12 juli 2007 in het geding
tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 8 december 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) geweigerd om appellant ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen.

Bij besluit van 17 oktober 2006 heeft de minister het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 12 juli 2007, verzonden op 17 juli 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 13 augustus 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 28 augustus 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.B.M.J. van der Beek-Gillessen, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. E. de Groot, ambtenaar van Staat.

w.g. Van der Beek-Gillessen
Lid van de enkelvoudige kamer

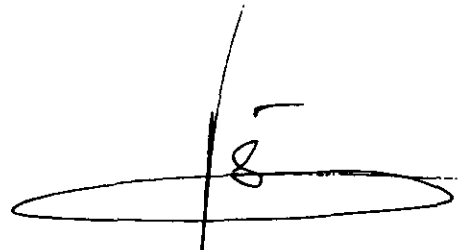
w.g. De Groot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 19 september 2007

210.

Verzonden: 19 september 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line that curves into a loop at the top, with a horizontal line crossing it near the bottom.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

nevenzittingsplaats Breda

sector bestuursrecht

vreemdelingenkamer

Reg.nr(s): AWB 06/55365

V-nr(s):

**uitspraak van de enkelvoudige kamer ingevolge artikel 8:77 Algemene wet
bestuursrecht d.d. 12 juli 2007**

in de zaak van

eiser, woonplaats kiezende ten kantore van zijn gemachtigde
mr. P.R. Klaver te Bergen op Zoom,

en

**de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en
Integratie,
verweerder,
gemachtigde mr. D.B. Deckers.**

1. Procesverloop

1.1 Eiser heeft beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder van 17 oktober 2006 (hierna: bestreden besluit) inzake het recht op een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000).

1.2 Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken en een verweerschrift ingezonden.

1.3 Het beroep is behandeld ter zitting van 31 mei 2007. Eiser is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde en vergezeld van H.M. Barzendji als tolk in de Koerdische taal. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

2. Overwegingen

2.1 Eiser heeft gesteld te zijn geboren op _____ de Iraakse nationaliteit te bezitten en sedert 14 september 1997 als vreemdeling in Nederland te verblijven. Eiser heeft bij brief van 25 september 2002 een beroep gedaan op "tijdsverloop in de asielprocedure".

Reg.nr(s): AWB 06/55365

blad 2

2.2 Verweerder heeft, na een gevolgde bezwaarprocedure, het bestreden besluit genomen. Dit besluit strekt tot weigering eiser ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking, verband houdende met "tijdsverloop in de asielprocedure" te verlenen.

2.3 In dit geding dient te worden beoordeeld of het bestreden besluit in het licht van de daartegen aangedragen beroepsgronden de toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

2.4 Eiser heeft in beroep de volgende, ter zitting onderbouwde, gronden aangevoerd. Eiser heeft er op gewezen dat in zijn geval sprake is van tijdsverloop. Volgens eiser wordt ten onrechte uitgegaan van het bestaan van een contra-indicatie, omdat het hier niet gaat om een actueel strafbaar feit. Voorts is geen sprake van recidive. Het toepassen van een contra-indicatie leidt volgens eiser tot een buitenproportioneel resultaat. Er is geen rekening gehouden met zijn persoonlijke belangen met betrekking tot zijn gezin. Ten onrechte heeft verweerder geen gebruik gemaakt van de inherente afwijkingsbevoegdheid. Verder is volgens eiser sprake van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 8 EVRM, van het traumatabeleid en van het categoriaal beschermingsbeleid.

Eiser heeft een beroep gedaan op het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het beginsel van *coulance*. Daarnaast heeft hij een beroep gedaan op de zogenoemde 14-1 regeling. Volgens eiser is ook ten onrechte geen onderzoek door het Bureau Medische Advisering (hierna: BMA) opgestart, aangezien eiser het slachtoffer is geworden van een verkeersongeval. Tot slot heeft eiser een beroep op de hoorplicht gedaan.

Ter zitting heeft eiser de beroepsgrond dat door verweerder ten onrechte wordt uitgegaan van een contra-indicatie laten vallen. Tevens heeft eiser zijn beroep op de inherente afwijkingsbevoegdheid, het beroep op het categoriale beschermingsbeleid, het beroep op het traumatabeleid, het beroep op de 14-1 regeling en zijn standpunt dat het BMA bij de onderhavige besluitvorming had moeten worden betrokken laten vallen.

2.5 De rechtbank neemt, in het licht van het voorgaande, het navolgende wettelijke kader tot uitgangspunt.

Ingevolge artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, Vw 2000 is Onze Minister bevoegd ambtshalve een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd te verlenen.

Ingevolge artikel 3.6, eerste lid, aanhef en onder b, Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000), zoals dat gold ten tijde van het bestreden besluit, kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 Vw 2000, slechts ambtshalve worden verleend onder een beperking verband houdend met het feit dat na drie jaren niet onherroepelijk is beslist op een asielaanvraag.

2.6 Tussen partijen is niet in geschil dat eiser in de asielprocedure geen drie jaar *relevant* tijdsverloop heeft opgebouwd en dat verweerder op grond van het door hem gevoerde beleid, zoals dat gold ten tijde van het bestreden besluit, neergelegd in hoofdstuk C2/9 Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000), bevoegd was eiser de onderhavige verblijfsvergunning te weigeren, omdat eiser niet voldoet aan de voorwaarden voor verlening van die verblijfsvergunning.

Reg.nr(s): AWB 06/55365

blad 3

2.7 Naar aanleiding van het standpunt van eiser dat hij op grond van het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel in aanmerking dient te komen voor een verblijfsvergunning, omdat hij al 10 jaar in Nederland is, overweegt de rechtbank het volgende. Bij beschikking van 25 februari 1999 is de aan eiser verleende voorwaardelijke vergunning tot verblijf ingetrokken. Vanaf dat moment had eiser geen rechtmatig verblijf meer en rustte op hem de rechtsplicht om Nederland te verlaten. Dit is eiser bij die beschikking ook medegedeeld. Dat eiser vervolgens op 17 februari 2006 een brief van verweerder ontvangt waarin staat dat hij de beslissing op zijn bezwaar gericht tegen de onderhavige ambtshalve weigering om hem in aanmerking te brengen voor een verblijfsvergunning in Nederland mag afwachten, kan derhalve niet tot het oordeel leiden dat eiser er gerechtvaardigd op mocht vertrouwen dat hij na de afhandeling van die procedure in Nederland zou mogen blijven. De rechtbank ziet in hetgeen door eiser is aangevoerd ook geen grond voor de conclusie dat verweerder bij zijn besluitvorming in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel zou hebben gehandeld. Voorts volgt de rechtbank verweerder, met name gelet op de onherroepelijke veroordeling voor een misdrijf in de opbouw van de drienjarentermijn, in zijn standpunt dat de duur van eisers verblijf in Nederland geen aanleiding geeft om uit coudance tot verstrekking van de onderhavige verblijfsvergunning over te gaan.

2.8 Met betrekking tot eisers stelling dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst te vrezen heeft voor een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM, overweegt de rechtbank het volgende. Los van de vraag of het beroep op artikel 3 EVRM in de onderhavige procedure aan de orde kan komen, nu het een asielgerelateerde beroepsgrond betreft, is de rechtbank van oordeel dat dit beroep geen doel treft. Hetgeen eiser in dit kader heeft aangevoerd, is immers reeds in de asielprocedure van eiser betrokken. De rechtbank is niet gebleken van feiten of omstandigheden die thans aanleiding geven voor een andersluidend oordeel.

2.9 Ten aanzien van het beroep van eiser op artikel 8 EVRM overweegt de rechtbank dat eiser, indien hij op grond van zijn familieomstandigheden een verblijfsvergunning wenst, een daartoe strekkende aanvraag kan indienen.

2.10 Voorts overweegt de rechtbank ten aanzien van eisers beroep op de hoorplicht als volgt. Het horen vormt een essentieel onderdeel van de bezwaarschriftenprocedure, waarvan slechts met toepassing van artikel 7:3 Algemene wet bestuursrecht kan worden afgezien indien er, naar objectieve maatstaven bezien, op voorhand redelijkerwijs geen twijfel over mogelijk is dat de bezwaren niet kunnen leiden tot een andersluidend besluit. Hetgeen eiser in bezwaar naar voren heeft gebracht, rechtvaardigde echter de conclusie van verweerder dat reeds aanstonds buiten twijfel was dat het bezwaar ongegrond was. Gelet hierop, heeft verweerder eiser terecht niet op zijn bezwaren gehoord.

2.11 Gezien het voorgaande heeft verweerder eiser op goede gronden niet ambtshalve in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking "tijdsverloop in de asielprocedure". Op grond hiervan zal het beroep ongegrond worden verklaard. De rechtbank acht geen termen aanwezig voor een proceskostenveroordeling.

Reg.nr(s): AWB 06/55365

blad 4

3. Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. E.C.H. Kouwenhoven, rechter, en in het openbaar uitgesproken op 12 juli 2007, in tegenwoordigheid van F.M.C. Ronde, griffier.

de griffier is buiten staat deze uitspraak mede te ondertekenen.

Rechtsmiddelenclausule

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken en vangt aan op de dag na verzending van deze uitspraak.

Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. (Nadere informatie: www.raadvanstate.nl)

afschrift verzonden op: 17 JUL 2007

ADVOKATENKANTOOR KLAVER C.S.

Mr. P.R. Klaver*
 Mr. E.R. Moes
 Mr W.J. Jurgers
 Mw. Mr. B.L.I.M. van Overloop
 Mr. J.J. Bronsveld
 Mw. Mr. C.C.W.G.M. Janssens

* gecertificeerd NMI-mediator

Van der Rijtstraat 57
 4611 PP Bergen op Zoom

Correspondentieadres:
 Postbus 386
 4600 AJ Bergen op Zoom
 T : 0164-252 621
 F : 0164-255 010
 E : info@klaver-en-moes.nl

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
13 AUG 2007	
ZAANKR.	
AAN:	VI
BEHANDELD: OO:	PAR:

Raad van State Afd. bestuursrechtspraak
 Hoger beroep Vreemdelingenzaken
 Postbus 16113
 2500 BC 's-Gravenhage

3742-A

per telefax en per gewone post

Uw ref :
 Onze ref. : 20062348/PK/TR/091742
 Betreft :

Bergen op Zoom, 13 augustus 2007

**Grievens hoger beroep inzake
 procedurenummer AWB 06/55365**

Geachte mevrouw, mijnheer,

Appellant in deze is , geboren op , IND-nr. 9709.14.2013, van Iraakse nationaliteit, woonachtig te

Appellant kiest domicilie te (4611 PP) Bergen op Zoom aan de Van der Rijtstraat no. 57, ten kantore van de bepaaldelijk gevolmachtigde mr P.R. Klaver.

Bij deze verklaart mr P.R. Klaver bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn om voor appellant het onderhavige appelschrift in te stellen.

Overgelegd wordt de uitspraak van de rechtbank Breda, vreemdelingenkamer d.d. 17 juli 2007, een brief aan de rechtbank Breda d.d. 16 mei 2007 met overige relevante bescheiden. De man verblijft bijna 10 jaar alhier te lande. Appellant is afkomstig uit Irak. Appellant doet een beroep op het categoriale beschermingsbeleid. Verder doet Appellant een beroep op artikel 3 EVRM en artikel 3 anifolterverdrag. Veilige adequate terugkeermogelijkheden doen zich niet voor. Een sociaal vangnet is niet voorhanden, veiligheid kan niet worden gegarandeerd. Het gezin van betrokkene woont alhier te lande. In dit kader wordt een beroep gedaan op artikel 8 EVRM.

Appellant heeft de staatssecretaris van justitie gevraagd gebruik te maken van haar eigen bevoegdheid en op basis van schrijnende humaniteit, medische noodsituatie (hij is het slachtoffer geworden van een verkeersongeval), langdurig verblijf, onveilige situatie in het land van herkomst, gezinssituatie aan appellant alsnog een verblijfsstatus te willen verlenen.

iedere aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat in het desbetreffende geval onder onze beroepsaansprakelijkheidsverzekering wordt uitbetaald.

ADVOCATENKANTOOR KLAVER C.S.

2

Appellant heeft een beroep gedaan op tijdsverloop in de asielprocedure. Appellant meent dat ten onrechte uitgegaan wordt, primair, van een contra indicatie. Subsidiair is gesteld in het kader van een contra indicatie dat dit leidt tot een buitenproportioneel resultaat. Daarnaast is ook een beroep gedaan op de Generaal Pardon regeling.

Appellant heeft een asiel aanvraag ingediend d.d. 14 september 1997, derhalve bijna 10 jaar geleden. Appellant meent dat er sprake is van tijdsverloop in zijn asielprocedure.

Grief

Appellant meent dat de rechter ten onrechte het beroep ongegrond heeft verklaard en daarbij heeft gesteld 2.3 van het bestreden besluit dat er in het licht van de aangedragen beroepsgronden de toetsing aan de geschreven en ongeschreven rechtsregels zou kunnen doorstaan.

Toelichting

Appellant meent dat er sprake is van tijdsverloop. Ten onrechte gaat de Immigratie- en Naturalisatiedienst er van uit dat er sprake is van contra indicatie. In het kader van de strafbare feiten is sprake van geen actuele feiten, geen zodanige feiten dat dit leidt tot een actuele inbreuk van de openbare orde. Er is geen sprake van een verdere recidive. Toepassing van contra indicatie leidt tot een buitenproportioneel resultaat.

Verder herhaalt appellant dat hij afkomstig is uit Irak, veilige terugkeermogelijkheden zich niet voordoen en dat hij een beroep doet op het categoriale beschermingsbeleid.

Ten onrechte gaat de rechtbank er van uit dat er niet sprake is van relevant tijdsverloop. Appellant meent dat wel degelijk het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel geschonden is, aangezien hij al bijna 10 jaar alhier te lande verblijft en hij aanvankelijk nog in het bezit is geweest van een voorwaardelijke vergunning tot verblijf die bij beschikking d.d. 25 februari 1999 is ingetrokken. Appellant verblijft langdurig alhier te lande met zijn gezin. Appellant vertrouwt erop dat uiteindelijk gekomen wordt tot verblijfsaanvaarding. Reden waarom gevraagd is de staatssecretaris van justitie gebruik te maken van haar inherente afwijkingsbevoegdheid, discretionaire bevoegdheid en alsnog aan appellant en zijn gezin een verblijfsstatus te verlenen. Appellant meent dat ten onrechte niet inhoudelijk wordt ingegaan op het verzoek toepassing 14.1. Verder meent appellant dat zijn zaak ten onrechte niet is aangehouden in verband met beoordeling Generaal Pardon/regulariseringsregeling.

Appellant meent dat ten onrechte het beroep op artikel 3 EVRM niet inhoudelijk is beoordeeld geworden en is verworpen, zonder nadere motivering. Appellant stelt dat veiligheid in het land van herkomst niet kan worden gegarandeerd. Appellant heeft aldaar te vrezen voor vervolging. Appellant meent dat in casu wel degelijk artikel 3 EVRM getoetst had dienen te worden in onderhavige procedure. Verder is appellant zijn gezin alhier te lande. Ten onrechte heeft geen toetsing van artikel 8 EVRM mogen plaatsvinden.

Verder meent appellant dat de hoorzittingplicht wel degelijk is geschonden. Betrokkene meent dat ten onrechte ervan uitgegaan is dat er sprake is van een kennelijk ongegrond bezwaar.

ADVOCATENKANTOOR KLAVER C.S.

3

Redenen waarom appellant u verzoekt de uitspraak waartegen dit hoger beroep zich richt te vernietigen en te bepalen dat:

- I de bestreden uitspraak wordt vernietigd en te bepalen dat ook de bestreden beslissing van de Immigratie- en Naturalisatiedienst wordt vernietigd zodanig dat appellant alsnog de gevraagde verblijfsstatus wordt verleend;
- II verweerder wordt veroordeeld in de kosten van het geding.

Hoogachtend,

P.R. Klaver,
gemachtigde